

Moj dugoročno volontersko iskustvo 😊

Danas, 7 meseci nakon završetka mog EVS-a, nakon sređivanja svih utisaka, iskustava i fotografija, nakon ponovnih susreta i neočekivanih životnih smernica – vraćam se na početak. Na dan kada je luda avantura zvana *moj SCI život* počela...

Znate onaj osećaj kada šetate nepoznatim mestom, ulicama u kojima sve kuće deluju isto i gde mislite da se nikada nećete snaći? Kao početna scena filma o Hariju Poteru, kada kamera prikaže Malo Kukumavčilište iz ptičje perspektive i sve izgleda sivo i jednolično? Da, tako nekako sam se ja osetila to prvo jutro u Bonu: 28 sati u vozu i veliki pljusak nisu mnogo doprineli da sve čari koje ovaj slatki gradić ima, zapravo na *prvu loptu* dopru do mene.

Prvi utisak se znatno popravio kada sam konačno stigla do zgrade u kojoj se nalazi kancelarija SCI-ja Nemačke, mesta za koje nisam ni sanjala da će u tolikoj meri uticati na mene. Jer to je mesto osmeha na licima dragih ljudi, šarma volonterskog stana koji se nalazi samo par stepenika iznad kancelarije i uopšte stalne pozitivne atmosfere. To je sve samo deo svakodnevice *SCI doma* uz iskustva koja su označila, bez sumnje, najlepših 13 meseci mog života.

Pored divnih ljudi kojima sam bila okružena, neću vas slagati, 24 časa dnevno, moj život u Nemačkoj obeležili su i, pre svega kampovi, koje sam zbog volonterske pozicije na kraju znala napamet i od kojih sam jedan imala priliku i da vodim kao kamp koordinator u Berlinu; brojna putovanja, seminari i drugi projekti; čuveno pitanje *Otkud ti u VCV-u/SCI svetu, ako živiš u Beogradu?* kao i *love-hate* odnos sa Bonom, koji vam se učini jako dosadan i jednoličan ako mnogo vremena provedete u njemu, ali mu se na kraju uvek rado vratite. Lukav je on, prosto ima svoje načine da vam priraste za srce.

Nemačka je generalno, prema mom mišljenju savršeno mesto za EVS godinu. Mnogi će misliti da govorim o zemlji gde sve funkcioniše, gde su svi srećni i čiji jezik morate naučiti kako biste imali svetlu budućnost. Ne, za mene je Nemačka mesto dovoljno veliko, koje mogu da otkrivam i otkrivam, a nikad u potpunosti ne otkrijem, mesto gde je manje-više svaki kutak različit, ali gde se osećam kod kuće gde god da se zadesim – i na kraju, mesto divnih uspomena i traganja za odgovorima na velika životna pitanja, što je mene sve zajedno u tih 13 meseci umnogome promenilo. Jer ne samo Nemačka, zemlja koja je veoma napredna i koja vam svakim danom širi vidike i otvara način razmišljanja sve više i više, već i EVS program sam po sebi je nešto što zapravo morate sami iskusiti ali što će vas, bez sumnje, navesti na put razmišljanja, promišljanja i samootkrivanja.

Tako da vas sve podstičem da učinite taj veliki korak i doživite sve divne stvari koje sam ja doživela u Nemačkoj za vreme moje EVS godine. Nisam želela da govorim u detalje kako je to za mene izgledalo jer verujem da je, kako svaki život, pa tako i svako EVS iskustvo individualno. Ali šta je sigurno je da ćete iz toga steći i unprediti mnoge veštine koje će vam zasigurno pomoći u budućoj profesiji, mnogo prijatelja koje ćete možda sretati pa i nenadano i na najčudnijim mestima, te na kraju divne uspomene i mnogo iskustava koje je u drugačijem okruženju vrlo teško iskusiti.

A ako se pitate šta je sa mnom sada, ja evo upravo sedim u Veterniku, u novoj kancelariji Volonterskog centra Vojvodine, pogodićete – gde živim samo par stepenika iznad i planiram nove SCI aktivnosti. Izgleda da se neke stvari nikada ne menjaju... Doduše: EVS je meni promenio život, a vama?

Nevena Sićević